

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm VIII

Manastır arazisinde alışılmadık bir durum baş gösteriyordu ve bu durum kendini şu şekilde belli ediyordu:

Gölgeler, onları oluşturan nesnelere için çok uzun, geniş veya çarpık görünüyordu. Nesnelere kendileri olduklarından çok daha uzakta görünüyordu ve askerlerin meşalelerinin alevleri çok yavaş veya hatta geriye doğru titriyor gibiydi. Diğer hareketler de aynı derecede tuhaf görünüyordu ve yeni durum, erkeklerin bağırıışları gibi daha küçük belirtilerle de kendini gösteriyordu; bu bağırıışlar su altında boşuk sesler gibiydi ve erkeklerin konuşmalarında tekrarladıkları sürekli bir çınlama vardı . Ürkmüş atlar, sanki titreyen bir toprak sezmiş gibi toprağı eşeliyordu . Sonra tuhaf bir koku vardı; yabani gül kadar keskin değil, ama daha ziyade zehirli, sarhoş edici mantarların kokusunu andıran bir koku. Yeni havadan derin bir nefes almak , baş dönmesi gibi duyuları kolayca karıştırabilirdi ve koku , herhangi bir eski anıya ne kadar yabancı olursa olsun, yaklaşan bir fırtınanın kokusu kadar algılanabilirdi . Gerçekten de, manastırın üzerinde, bu duruma yol açan yeni açılan kapı taşı kadar korkunç, doğaya aykırı bir durum hüküm sürüyordu .

Avlunun uzak ucundan bir çığlık tufanı yükseldi ve yalnız bir asker yatakhaneye doğru koşarak pencerelerinin altından geçti. Üst kattaki bir pencereden bir yağ lambasının ışığı yükseliyordu.

Kapının yan camından vurarak adamı yere serdi. İkinci bir muhafız hemen olay yerine geldi . Yere düşen adamı ayağa kaldırdı ve binadan uzaklaştırdı . Suçlular, iki uşak, üst kattaki bir pencereden dışarıya doğru eğilerek ani kaçışlarını işaret ettiler.

Toplu halde, ellerinde meşaleler tutan askerler, rahiplerin kaçmasını engellemek için yatakhane girişini kuşattılar. Beyaz sakallı kıdemli bir rahip, cübbeli mahkumların arasından zorla geçerek, çok uzun boylu muhafıza yumruğunu salladı ve vaaz verdi: "Eğer Rabbin kuluysan, silahlarını bırak ve geçmemize izin ver!"

Çavuş bağırarak cevap verdi: "Odanıza dönün, Rahip!"

Keşiş yerinden kıpırdamadan, öfkeyle bağırmaya devam etti: "Tanrı'nın ve kullarının işini, komutanınızın emirlerinden daha çok önemseyin! Sadece biz sizin çarpık yaptığınızı düzeltebiliriz. Bu kutsal topraklarda adımlarınıza dikkat edin ve kenara çekilin ki, sizin yanlışınızı düzeltelim!"

Çavuş, rahiplerin itirazlarına rağmen, "Odalarınıza dönün! Yoksa kan dökülecek!" diye bağırdı . Ancak askerler ve rahipler arasındaki çekişme devam etti; rahipler kapıdan dışarı taşarak, daha da sıkı bir şekilde saf tuttular.

"Şu rahibi yakalayın!" diye bağırdı bir asker, yatakhane köşesindeki cübbeli ve kapüşonlu silueti işaret ederek. Gölge döndü ve kaçtı. İki muhafız peşinden koşarak çalılıkların arasına daldı . Yapraklar savrulurken, dallar şiddetli bir mücadelenin homurtuları ve inlemeleri arasında kırıldı .

Rahip Nicholas, cübbeleri yırtarak bir muhafızın yüzüne hırladı: " Biz rahipleri beceriksiz sanmayın." Muhafızın yeleğini yakalayıp onu kendine doğru çekti.

"Bizi ve manastırımızı yalnız bırakın!"

İfadesiz asker kaşlarını çattı. "Kendine oldukça güveniyor gibisin— silahsız bir

"Rahip orduya karşı mı?"

Nicholas ona öfkeyle bakarak şöyle vaaz etti: "Eğer bize karşı bir ordu kamp kurarsa, kalplerimiz korkmayacak ; ve eğer bize karşı savaş çıkarsa, bu konuda kendimize güveneceğiz."

"Kendine güveniyor musun, yoksa aptal mı?" diye sordu gardiyan. "Sözlerin sana doğru gelebilir, ama iyi bir tavsiyeye kulak vermen daha iyi olur." Asker, Nicholas'a doğru eğildi ve rahip irkildi. "Beni zorlama, rahip." Nicholas tekrar irkildi ve adamın karnına dayadığı bıçak ucuna baktı . "İçeri geri dön ve başka bir gün dua etmek için yaşa!"

Nicholas, cübbelerden oluşan bir duvarın arkasına çekilirken , "Çok geçmeden o dualar için yalvaracaksın asker," diye öğüt verdi.

"Silahlar hazır!" diye kükredi başçavuş. Kılıçlar ve uzun bıçaklar savurdu. Meşale ışığında parıladı. "Safları sıklaştırın!" Askerler tek vücut halinde yatakhaneye doğru koştu. Kapiyu kapatarak rahipleri binanın içine geri püskürttü. Kapıları barikatlarla kapattıktan sonra, Çavuş önlerine bir sıra muhafız yerleştirdi. Ardından, binanın birçok penceresini korumak için kalan adamları binanın çevresine, meşale taşıyan nöbetçilerden oluşan bir duvar oluşturacak şekilde dizdi.

Manastır arazisinin karşısında ve yeraltı mezarlığının girişini barındıran binanın önünde , yaklaşık yirmi asker meşaleler arasında avluda toplanmıştı. Lazarus'u mezar tünellerinde bulma umudunu çoktan yitirmiş olan askerler, aramayı bırakıp katedralin üst kısımlarını incelemek için bir araya gelmişlerdi. Parılayan hayaletler çan kulelerini istila etmiş, grotesk heykellerin sıraları arasında dolaşıyordu. Genç adamların çoğu, Kraliyet Muhafızları'ndan Yüzbaşı Bourne'un birliğine yeni katılmıştı . Aralarında yaşlı, gümüş saçlı bir asker duruyordu ve diğerlerinin aksine, komutanın dikkati başka yerdeydi. Genç bir muhafız meşale tutarken, yaşlı adam kıvrılmış, kırılğan sayfalardan oluşan bir yığını inceledi. Sonunda muhafıza dönerek sordu: "Ve bu parşömenler Şeytan Çocuğun yatağının içinde miydi?"

"Evet, onları samanların arasına saklanmış halde bulduk," diye yanıtladı gardiyan. " Okuduğunuzu bilmiyordum ."

"Yapabilirim," dedi yaşlı subay. "Bir nebze."

"Öyleyse ne yazıyor?"

Memur , el fenerinin ışığı altında gözlerini kısarak, kağıtları yüzünden uzaklaştırarak yeniden konumlandırdı . "İlk sayfa, bir çeşit tercüman olan tutuklu bir din adamı tarafından yazılmış bir mektup gibi görünüyor." Bakışlarını parşömenin alt kısmına indirdi . "İşaretinden anlaşıldığı kadarıyla, kendisine Naramsin adını vermiş."

"Diğer sayfalarda ne yazıyor?" diye sordu genç adam.

Subay başını salladı. "Yazıyı okuyamıyorum. Diğer sayfaların hepsinde yabancı bir yazı var – daha önce hiç okumadığım bir şey." Kalan sayfaları karıştırdı . "Ve semboller aynı gibi görünüyor, ancak farklılar. Belki de kelime bile değiller ."

Genç muhafız, yaşlı adamın kulağına eğilerek fısıldadı: " Sözleri okuyamamanın sebebini biliyorum . Sana söylüyorum, bu şeytanın dilidir!"

Subay geriye doğru eğildi ve gözlerini kısarak baktı. Sonra aceleyle sayfaları çevirerek onu azarladı:

"Sen okuma yazma bile bilmiyorsun, şimdi de şeytanın işaretlerini bildiğini mi iddia ediyorsun ?"

Genç asker, katedralin çatısını işaret ederek kendini savundu: "Nasıl olabilir ki?"

Uçan bu ruhları Şeytan Çocuk ve onun şeytan dilinin gizli büyüleriyle açıklayamazsanız, siz nasıl açıklarsınız?

Yakındaki bir muhafız, subaya adamın iddiasını savundu. "Doğru söylüyor! Bunlar ancak cehennemin ta derinliklerinden gelen ruhlar olabilir !"

Son derece sinirlenen polis memuru ona dönüp, "Evlat, hiç ruh gördün mü ?" diye sordu.

"Hayır," diye itiraf etti adam.

Polis memuru adamın kolunu kavradı. "Evlat, hiç cehenneme gittin mi?"

Adam, "Ben—Hayır. Ama herkes biliyor ki—" diye yanıtladı.

"Öyleyse nasıl olur da orada durup bana cehennemden gelen ruhları gördüğümüzü söylersiniz?" Yaşlı asker kolunu indirdi ve ellerini beline koyup yukarı baktı. "Şahsen ben ruhları, şeytanları veya cehennem ateşini hiç görmedim; yine de bu adamlar arasında korku ve yalan yaymayı alışkanlık haline getirmedim. Doğrusunu söylemek gerekirse, hiçbirimiz burada neye şahit olduğumuzu bilmiyoruz."

Kapılar aniden açıldı ve askerler arkalarını döndüklerinde boğulmak üzere olan iki muhafızın sendelediğini gördüler.

Onlara doğru geldiler. Muhafızlar nefes nefese, elleri ve dizleri üzerine çöktüler.

Askerler onları çevreleyerek, muhafızların yere düşürdüğü yanan meşalelerini yerden aldılar. Çoğunlukla öksüren muhafızlardan biri, yeraltı mezarlarının derinliklerinde şiddetli bir yangın olduğunu bildirdi. Nefesini toparlayıp yukarı baktı ve ekledi: " Duman yüzünden daha fazlasını göremiyoruz ." Meşale ışığı altında, askerler isle kaplı yanaklardan aşağı yuvarlanan siyah gözyaşları ve beyaz çizgiler gördüler.

Genç adam, kapıyı işaret ederek tekrar memura seslendi: "Alevler içinde patlayan taş tünelleri, şeytanın büyü dışında nasıl açıklayabilirsiniz ki? "

Şeytan Çocuğundan mı bahsediyoruz?

Askerler, ateşi aramak için subayın yanından hızla geçtiler ve genç adam onları takip etmek için döndüğünde, subay onu kolundan yakalayıp neredeyse yere düşürdü. Elindeki meşaleyi alarak, " Sen alevlerin peşinden koşarken ben karanlıkta durmayacağım, evlat," dedi .

"Yangını aramak istemiyor musunuz?"

Soğukkanlı subay kıkırdadı. "Belki de kör ve boğulmak üzere geri dönmeleri için onlara biraz zaman tanıyabilirsiniz . Ve eğer içlerinden biri ateşi bulacak kadar uzun süre nefesini tutabilirse , o anda ne yapacağını düşünmemiş bilebilir, dumanın arasından kaçmadan önce alevlerin üzerine işlemek bile aklından geçmemiştir." Başını salladıktan sonra kapıya doğru işaret etti. "Ama eğer bu sizi üzüyorsa, onlara katılın."

Genç adam kapıdan hızla içeri girdi. Polis memuru hâlâ orada duran iki adama döndü.

Yerde boğuluyormuş gibi. "Peki, diğerlerinin peşinden gitmek istemiyor musun?"

Onlardan biri zorlukla ayağa kalktı ve "Biz burada kalıyoruz" diye yanıtladı.

"Acı rehberiniz olduğunda aceleyle öğrenirsiniz," diye alaycı bir şekilde belirtti asker, derin bir nefes almadan önce. "Öyleyse, bana katılın. Su ve bolca kova arıyorum." Üç adam, manastır kuyusunu aramak için yemekhaneye doğru yürüdüler.

Muhafız çavuşu yatakhaneyi terk etti ve sert adımlarla hamama doğru yürüdü. Binanın önüne yaklaşip birkaç askerin yanına geldiğinde, "İtiraf aldınız mı?" diye seslendi . Çavuş aralarına girdi ve meşaleler aralanarak kısa boylu, kirli, tek kollu, sağ kolu eksik bir askeri ortaya çıkardı. Ayaklarının dibinde,

Hıçkırarak ağlayan Thateus, sırtını hamam duvarına dayamış yerde oturuyordu. Adam döndü, Parmaklarından pantolon paçasına kan ve saç lekelerini silerken, çavuşa boğuk bir sesle cevap verdi: "Şeytan Çocuğun nerede olduğunu henüz açıklamadılar. Ancak, neredeyse pes etmek üzereler efendim."

Çavuş, botlarının yakınında yerde yırtık ve çamurlu bir yüz maskesi fark etti. Ardından etrafı inceledi ve diğer adamlardan ayrı duran, yüzünde endişeli bir ifade olan bir muhafız gördü. Ayaklarının dibinde, başka bir şekil bozukluğu olan din adamı çocuğu kırık ve neredeyse çıplak yatıyordu. Miguel'in nefesinden çıkan sürekli buhar olmasaydı , çocuk bir Küçük ceset. "Işığınızı getirin," diye emretti Çavuş, en yakın askerden bir meşale alarak. Thateus'un önünde çömeldi, grotesk görünümünü inceledikten sonra , "Lazarus'un yaverinin nerede saklandığını söyleyin, sonra yatakhaneye dönebilirsiniz," dedi. Thateus sadece ağladı. Başı, dik tutamayacağı kadar ağırmiş gibi sallanıyordu. Asker ayağa kalkıp dönerek, tek kollu adama, "Pekâlâ," dedi ve ekledi : "Görünüşüne aldanma. O daha bir çocuk ve çocuklar da kolayca kırılabilir."

Askerler iç çekti ve yerlerinde kıpırdandı, zamanın acı verici ve yavaş geçişiyle birlikte o garip anı düşündüler. Kolu olmayan askere sordu: "Yüzbaşı hâlâ kilisede mi?"

"Onu görmedim," diye yanıtladı adam. Çavuş, muhafızların arasından yol açarak tükürdü : "Bir denge bulun! İtiraf bekliyorum, ölü çocuklar değil. Ve sakın el sürmeyin." keşiş."

Tek kollu asker etrafına bakındı ve sordu: "Hangi keşiş, efendim?"

Çavuş, baygın ve savunmasız Miguel'in yanına durarak, "Yolda geliyor," diye yanıtladı . Muhafıza onu örtmesini emretti ve adam aniden kendi yeleğini çıkardı.

Çavuş, çocuğu sarıp sarmaladı. Onaylayarak başını salladı ve karanlığın içinde kayboldu. avlu.

Manastırın kuzey köşesinde, silahlı askerler bir sıra heykel gibi katedralin yan girişini koruyordu. TINK! Küçük bir taş, askerlerden birinin miğferine çarptı ve sekti.

Muhafızlarla birlikte karanlığa doğru baktı. GÜM! Daha büyük bir taş başka bir askerin miğferine çarptı ve miğferi yamulttu. İleri atıldı, kılıcının kabzasını kavradı, ve suçluyu bulmak için gölgelerin arasında arama yaptı.

"Taş atan biri," diye fısıldadı birinci muhafız.

"Ve onu haddini bildireceğim," diye homurdandı ikinci nöbetçi, silahını çekerek. Sıralara geri dönmek.

Çat! Katedralin üst kısmındaki çıkıntının büyük bir bölümü koptu ve enkaz parçaları etrafa saçıldı. Çiğ adamları havaya fırlattı. Çiğ dindiğinde, yerde morarmış, sersemlemiş ve aptalca bir şekilde çatıya bakakalmışlardı.

Öfkeyle bağırarak Yüzbaşı Bourne, katedralin kapılarından içeri daldı. Korunmasız girişe bir meşale tuttu ve yakındaki yerde toz içinde yatan askerlerini gördü.

İnleyerek, başlarını ovuşturarak ve yukarı bakarak. Adamlar ayağa fırlayıp enkazla dolu nöbet yerlerine geri koştular; tam o sırada iki perişan rahip kilise kapısından çıktı ve gevşek taşlara takılıp düştü. Bourne kapıdan uzaklaştı ve düşen taşların arasına girdi; en büyüğü bir adamı kolayca ezebildi. Clodius ve Greville onu takip etti. Yüzbaşı bakışlarını kaldırdığında çatının çıkıntısının geniş bir bölümünün eksik olduğunu fark etti. Sonunda askerlerin yanına döndü ve en uzun muhafızın kolunu yakalayıp ona sordu: "Bu kapıları emniyete almanızı emretmedim mi?"

"Affedersiniz, Yüzbaşı," diye yanıtladı asker. "Kilise az kalsın bizi öldürüyordu ."

Bourne onu sarstı. "Kahrolası kilise taşları! Kardinalin geçmesine izin mi verdin?"

"Gerçekten de efendim. Bu kapılardan kimsenin girmemesini söylemişsiniz. Kardinal, sizin emrinizle, yardım için başka bir rahip getirmek üzere dışarı çıktı."

Kaptan dişlerini sıktı ve tam karşısına dik dik hırladı. "Ben böyle bir emir vermedim."

Clodius öne fırladı. "Kaptan, adamlarınız Kardinalin yanında uşaklarla birlikte geldiğini fark ettiler mi?"

Bourne elini bıraktı. "Rahibe cevap ver."

"Evet, birçok makale."

Greville gözyaşlarını sildi, sonunda aklını başına topladı. Boynunun arkasını ovuşturarak Kardinal Blasi'nin tuhaf hareketlerini düşündü. "Sonra da yatakhaneye gidip bir rahip mi getirdi? Yüzbaşı, biz ona yardım etmek için gayet müsait ve yetenekliydik ."

Bourne, "Yurda mı gitti?" diye sordu.

"Hayır efendim. Manastırın kuzey kapısına doğru yürüdü," diye itiraf etti asker, o yönü işaret ederek. "Yaralı görünüyordu; söylediğine göre yardıma ihtiyacı vardı."

Bourne askeri saf dışı bırakıp giriş kapısının duvarına çarptı. "Seni kanayan keçi! Muhafız, rahipleri yataktan çıkarıyor! Manastır duvarının dışındaki tek bina—" Yüzbaşı kendini toparladı ve gözlerini kısarak Clodius'a döndü. Meşale ışığı altında rahip yüzünden kanın çekildiğini izledi. Bourne askeri bıraktı ve aklına gelen bir ihtimali düşünerek başını salladı. "Yapmazdı —kesinlikle bir Kardinal yapmazdı."

Kapıya doğru adımladı ve katedralin içine doğru bağırdı: "Herkes, Başçavuşun emri altında avluda toplanın!" Yüzlerce ıslak ve kirli asker kiliseden dışarı akın ederken, Bourne onlardan üçünü kenara çekti.

Kenara çekildi. "Siz adamlar bana eşlik edeceksiniz. Silahlarınızı hazırlayın." Clodius'a döndü ve parmağını göğsüne sapladı. "Eğer bu Kardinali kurtaramazsam—" Bourne daha sonra manastırın kuzey kapısına doğru koştu, üç asker de peşindeydi. Kapıda kısa bir süre durdu, orada duran muhafızlara sorular sordu, meşalesini salladı ve manastırdan dışarı fırlamadan önce bir kapıcıyı yere itti. Sonunda, ahırlara yaklaşırken yavaşladı ve nefes nefese kaldı.

Ahırların içinde ürkek atlar homurdanıyor, ayaklarını yere vuruyor, gemlerini kemiriyor ve bağlı dizginlere karşı çekiştiriyorlardı. Atları ve binaları korumakla görevli birkaç askerden biri, "Kaptan yaklaşıyor!" diye bağırdı. Adamlar ahırların içinde koşuşturup yerlerini aldılar ve en yaşlı asker ahırın girişinin yanında esas duruşa geçti.

Bourne askere yaklaşırken, "Kardinali tutuklayın!" diye bağırdı.

"Yüzbaşı?" diye sordu asker.

"O burada değil mi?"

"Hayır, efendim."

Bourne durdu ve şaşkın bir bakışla manastıra doğru baktı.

"Yola çıktı bile, Yüzbaşı," diye ekledi asker.

Bourne arkasını döndü. "Elbette, onun öylece gitmesine izin vermediniz!" Ahırlara koştu ve fenerini etrafta dolaştırarak içeriye inceledi.

Asker onu takip etti. "Sizin emrettiğiniz gibi rahibi getirmek için Murat köyüne gidiyor."

"Ben öyle bir emir vermedim, aptal herif!" Bourne bir ahır direğine vurdu ve boşluğa baktı. Koşumlanmış atların sıraları arasındaki boşluk. "Benimki nerede?"

Asker cevap vermekte tereddüt etti. "Efendim—şey— Kardinal sizin atınızı almak istediğinizi , daha güvenilir bir at olduğu için sizin atınızı almasını emrettiğinizi iddia etti ."

Bourne askeri geriye doğru itti. "Elbette bunu söyleyebilir!" Diğer ahır muhafızlarının yüzlerine baktı .

"Ve bunu varsaymakta haklı olurdu —çünkü o senin Kaptanının atı!" Başını salladı, neredeyse inanmazlıkla kıkırdadı. "Ona benim öz atımı mı verdin ?"

"Kendisi Kutsal Makamın bir Kardinalidir, Yüzbaşı," diye yanıtladı muhafız. "Biz buraya Hazretlerine yardımcı olmak için gelmedik mi ?"

Bourne derin bir nefes aldı. "Gerçekten de, beni ne kadar unuttunuz," dedi başını sallayarak ve diğer adamlara döndü. "Hazırlanın, dört at— en hızlı ve en iyi dinlenmiş olanlar." Dört adamı işaret etti. "

Kovalayacaksınız. Kardinali ve belgelerini ele geçirin. Hazır olun."

"Kendinizi ata binmeye hazırlayın." Adamlar ahırın duvarına doğru yaklaştılar,

ihtiyaçlarını giderirken Kaptanları gurultu sesleri arasında daha fazla talimat verdi. "Sadece bir tane var."

Bu manastırdan çıkan tek bir yol var. Siz iki küçük askerin rüzgar gibi hızlı hareket etmenizi ve Murat'a ulaşana kadar hiç yavaşlamamanızı istiyorum. Ondan sonra geri dönüp, sadece gölgenin altında atlarınızı yürüterek, yol kenarlarını ve çalılıkları sessizce arayarak saklanan

yaralı bir Kardinali bulmaya çalışın." İki iri askerin sırtına hafifçe vurdu . "Atlardan daha yavaş olanı alın ve istikrarlı bir şekilde sürün."

" Köye doğru giderken, önünüzde giden iki adamı geçemeyeceksiniz ; ne beklediğimi biliyorsunuz .

Kardinalin ve tüm evraklarının bana iade edilmesini istiyorum; en küçük parmağına bile zarar gelmeden ."

"Emredersiniz, Yüzbaşı," diye karşılık verdiler, kendilerini toparlayıp atlarını hazırladılar.

Bourne miğferini çıkardı, saçlarını geriye itti ve kişisel atının en son bağlandığı boş yere baktı. Gözlerinde ateşle yaşlı muhafıza döndü.

"Ve bu ahırlardaki bütün atlardan, Kardinal size sadece birini —benimkini— alacağını ve Murat'tan sözde bir rahibi getireceğini mi söyledi?"

"Affedersiniz, Yüzbaşı," diye yanıtladı asker, gözlerini yakıcı bakışlardan kaçırarak.

"Bunu bilseydik—"

"Çat!" Bourne hızla döndü ve kaskını askerin başına çarparak onu yere serdi , ardından kaskını baygın adamın göğsüne fırlattı.

"Ben ve bir kardinal olamaz! Ben ve bir aziz olamaz!" diye kükredi Bourne. "Ben ve Tanrı olamaz! Emirleriniz yalnızca benden gelir, sadece benden!"

Atlı bir asker atını ileriye doğru sürdü. "Şimdi yola koyulalım mı, Yüzbaşı?"

"Acele edin!" diye bağırdı Bourne, onları ileriye doğru yönlendirerek. Dört atlı adam ahırlardan fırladı , atlarının gürleyen toynaklarının sesi geceye karıştı. Oyalanan sesler arasında

Sessizlik içinde, görünüşte ifadesiz bir Bourne, bir ahır direğine yaslandı ve gökyüzüne bakarak yuvarlak bir ay keşfetti ; ve ayın içinde, Rahip Grate'in derisiz yüzünün mükemmel bir benzerini fark etmeden edemedi .

Bourne, üç askeriyle birlikte ahırdan ayrıldı. Manastır kapısından içeri girip adamlarına katedralin yanındaki mevcut saflara katılmalarını emrettiği anda, bir asker ve rahip kalabalığı ona doğru yaklaştı: Clodius, Greville, uzun boylu Muhafız Başçavuşu ve yaşlı olanı, Gümüş saçlı subay. Bourne uzun boylu askere soru sordu. "Anladığım kadarıyla rahiplerin..."

Yurt güvenli mi?

"Evet, Yüzbaşı. Şişman rahip benim gözetimim altında, hamamda ."

Bourne başını salladı ve koluna vurdu. Yaşlı subaya döndü. "Peki ya Şeytan Çocuk'un aranması?"

"Her tüneli, mahzeni ve bodrumu aradık, ondan hiçbir iz yok. Dahası, tünellerde yangın çıktı. Manastır kuyusunun yanına kovalar topladım," dedi adam, yemekhane yönünü işaret ederek. "Alevleri söndüreyim mi?"

Kaptan cevap vermeden önce yeri inceledi. "Hayır, yansın." Gözlerini subayın gözlerine dikti . "Yeraltı mezarlarının mühürlenmesini ve korunmasını istiyorum. Eğer tünellerde saklanırsa, o zaman ben..."

"Onu dumanla dışarı çıkaracağız." Bourne parmaklarını şıklattı ve güney manastır kapısını işaret etti.

"Kalan adamlarınızı alın ve mezarlığı kuşatın. Her taşı çevirin. Her ağacı kesin."

Eğer onu hâlâ yakalayamazsanız, o zaman gölgelere birkaç nöbetçi yerleştirip, onun herhangi bir izini görmeleri için araziye gizlice gözetlemelisiniz." Bourne derin bir nefes aldı ve başını sallayarak, sadece kendi kendine onay vermek için de olsa, yüksek sesle, "Çok geçmeden saklanacak bir yer bulmakta zorlanacak ," dedi .

Clodius askerin yanına yaklaştı ve boğazını temizledi. Subay karşılık verdi, yana kaydı.

Naramsin, cübbesinin altından kırılğan sayfalardan oluşan ruloyu çıkardı. "İşte bu, Yüzbaşı," diyerek ruloyu Bourne'a uzattı. "Yangından önce, bu kağıtları çocuğun yatağında saklanmış halde bulduk." İşaret parmağını Clodius ve Greville'e doğru uzattı. "Bu rahipler bunları anlamlı, hatta belki de faydalı buluyorlar ."

Bourne, Clodius'a keskin bir bakış attı. Meşalesini Greville'e uzattı ve parşömenleri açarak subaya mezarlığı aramaya başlamasını emretti. "Ben hamamda olacağım . Şeytan Çocuğu yakalarsanız, onu da getirin."

"Evet, Yüzbaşı." Yaşlı asker aceleyle başını eğerek selam verdi.

Bourne, Muhafız Çavuşuna şu emri verdi: "Katedraldeki adamları alın. Onları yatakhaneye getirin ve saflarınızı ikiye katlayın."

"Evet." Uzun boylu çavuş başını sallayarak ayrıldı.

Greville'in meşalesinin ışığı altında Bourne, Naramsin'in mektubunu incelerken, Çavuş yüz askeri bir araya toplayıp avlunun karşısına doğru yürüttü.

Sonunda Clodius konuştu. "Kaptanım, eğer uygun görürseniz sizinle birkaç söz paylaşmak istiyoruz." Bourne sadece başını salladı ve okumaya devam etti.

Greville başını sallayarak ekledi: "Bunca yıldır bunu hiç fark etmemiştim, oysa en azından şüphelenmeliydim; Lazarus gerçekten de hayatta kalmış bir Grotesk, Tanrı Anası!" Ivan onu güneş ışığının kesinlikle yok edeceği düşüncesiyle, yüzü örtülü bir şekilde yeraltı mezarlarının içine saklamıştı . Her şeyi göz önünde bulundurunca, şimdi her şey çok mantıklı geliyor. İnce işaretler her yerdedi; belki de hepimiz onları görmezden gelmeyi seçtik." Geriye doğru eğildi. ve yukarıya, katedralin çatısındaki heykel sıralarına doğru baktı.

Bourne, Greville'in elini tuttu ve Naramsin'in mektubunun son kısmını okurken feneri kısa bir süre sayfaların üzerinde tuttu . Ardından sayfaları aceleyle tekrar sardı ve gözlerini kısarak baktı... Clodius. "Manastırınızda kaldığım süre boyunca, tek ve en önemli dikkat dağıtıcı siz oldunuz." Bourne, elindeki parşömen rulosuna defalarca vurdu, çünkü nefret etmeye başladığı bu can sıkıcı rahiplerden bir kelime daha duymayı düşünüyordu .

Clodius gerildi. "Sizden rica ediyorum, Yüzbaşı. Bu parşömenler çok eski ve hassas." Belki de onların güvenliğinden ben sorumlu olabilirim?" Clodius sayfaları almak için uzandı, ancak Bourne kaşlarını çatarak onları elinden kaptı. Onları yeleğine sakladı ve daha yumuşak bir tonda bir anlaşma önerdi. "İkiniz de benimle hamama gelebilir ve belgeler hakkında bildiklerinizi paylaşabilirsiniz. Ancak, görüşmem karşılığında, hamamda tam yardımınızı bekliyorum . Şeytan Çocuğun nerede olduğuna dair şişman rahipten bir itiraf almayı planlıyorum ."

Clodius, Greville'e kısaca baktı ve başını salladı. "Ve size yardımcı olacağız, Yüzbaşı." Bourne, "Şişman rahip," diye belirtti, "kendine ne diyor acaba?"

Greville , "Delon," diye belirtti. "Delon Odino. O da kıdemli bir rahip ve Kapı Taşı'nın ne olduğunu çok iyi biliyor."

Clodius sözlerine şöyle devam etti: "Ve aradığınız Grotesk -Şeytan Çocuk- ismine cevap veriyor." Lazarus'un Kaptanı."

"Odino," diye mırıldandı Bourne, hamama doğru yürürken parmaklarını çitlatarak. "Şimdi bana bu belgelerden bahsedin."

Greville, Clodius'un elindekileri Bourne'a aktarırken yolu aydınlattı. "Bu belgeler yaklaşık üç yüz yıl önce bir Grotesk tarafından yazılmıştı. İlk bölümden anladığım kadarıyla..."

Bu sayfada, bu grotesk figür Kapı Taşı'ndaki işaretleri bütünüyle tercüme etti. Şimdi dinleyin

"Ben, Yüzbaşı—yüzlerce Kıdemli Keşiş, işaretleri çözmek için sayısız cilt bir araya getirdi. Biz de Kıdemli Keşişler olduğumuz için, kendi ciltlerimiz bile gizli bir eser koleksiyonunun ortasında, yazı odasında bulunuyordu. Bu Manastırın tüm tarihinde, hiçbir keşiş işaretleri tercüme edememiştir, en azından biz böyle öğrendik. Şimdi öğreniyoruz ki, yüzlercemizin başaramadığı yerde tek bir Grotesk başarılı olmuş gibi görünüyor . Dahası, Lazarus bir Grotesk. Gördüğüm kadarıyla, birkaç dilde okuyabiliyor ve yazabiliyor . Ve adamlarınız belgeleri onun elinde buldu. Bu durumda , artık Kapı Taşı üzerindeki işaretlerin yalnızca bir Groteskin çözebileceği bir dilde olduğundan eminim ."

Bourne durdu ve döndü. "Majestelerinin Kraliyet Muhafızları'nda neden Yüzbaşı olduğumu biliyor musun?" Zekice bir karşıt görüşle Bourne kendi sorusunu yanıtladı. "Ben şeyleri oldukları gibi ya da olabilecekleri gibi görürüm , asla olmadıkları gibi değil." Clodius geri çekildi ve Yüzbaşının yanağındaki yara izine bakarak devam etti. " Şeytan Çocuğun bir Grotesk olduğunu ve sadece bir Groteskin işaretleri çözebileceğini söylüyorsun . Ancak Kardinalin ne kedi kulakları ne de köpek dişleri vardı ve kendi kağıtlarıyla o taşı kontrol edebilecek kadar yetenekli olduğunu gösterdi . Ve sözlerinin Latince olduğunu hatırladığımdan, ya Grotesklerle ilgili abartılı hikayelerle vaktimi boşa harcıyorsunuz ya da bu Kardinal, siz rahiplerin hepsi başarısız olunca işaretleri tercüme etti. Şimdi, hangisi doğru?"

Greville başını salladı. "Kardinalin sayfalarını gördüm. Sizin elinizdeki sayfalar kadar eskiydiler , Yüzbaşı. Neden sözlerini bu kadar narin ve kırılğan yapraklara yazmış olabilir ki?" Greville, Clodius'a döndü. "Sanmıyorum. Üst Konsey Kardinali olarak, Apokrif Arşivine sınırsız erişimi var." Clodius başını salladı. "Acaba elindeki çeviriler de bu Naramsin rahibi tarafından mı yazılmış olabilir?"

Bourne, yeleğinden rulo halindeki sayfaları çıkardı ve açarken sordu: "Öyleyse, bu sayfalarla, Kardinal ve maiyeti olmadan bile taşı kapatmanın imkanına sahipsiniz , değil mi?"

Clodius, "Evet ve hayır, Kaptan. Bu sayfalarla Kapı Taşı'nı kapatmanın yolunu bulabilirim ; ancak şüphelerim doğruysa, tercümanım olarak Grotesk yaver Lazarus'un yardımına ihtiyacım olacak." diye yanıtladı. Bourne sayfaları karıştırdı, sadece hiyeroglif benzeri işaretler gördü. Morali bozuldu. Clodius, ağırbaşlı bir şekilde başını kaldırıp Bourne'a kısa bir gülümsemeyle , "Tam olarak öyle, Kaptan," dedi . "Sayfalarda sadece işaretler var, çeviri yok. Devam edebilmemiz için Grotesk'i bize teslim etmelisiniz . Ve bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceği henüz belli değil."

Bourne dudağını ısırды, sayfaları aceleyle yeniden dürdü ve yeleğinin altına sakladı. Atılarak İleri atılarak, Clodius'un cübbesinden iki avuç dolusu yakaladı ve rahibi kendine doğru çekti. Greville geri çekildi, şaşkın bakışları Kaptan'ın Clodius'u ve hilekarlığını azarlarkenki yanan yeşil gözlerine kilitlenmişti. "Beni , yavaş yavaş gelişen hikâyenizin her kelimesine kulak veren aptal bir izleyici gibi göstermeye hevesli görünüyorsunuz !" Elini daha da sıktı ve korkmuş rahibi sakalına daha da yaklaştırdı, ta ki Clodius her kelimesinde tükürük damlalarını ve sıcak nefesini hissedene kadar. "Ya da belki de beni , sabrımın tükenmesine rağmen bilerek uzattığınız bir hikâyedeki acınası bir karakter olarak görüyorsunuz ! Hangisi?" Onu sarstı.

"Hayır, kesinlikle hayır!" diye yalvardı Clodius. "Affedersiniz, Kaptan. Ben sadece size yardım etmek istiyorum!"

Bourne, rahibin itaatkarlığından memnun kalarak onu serbest bıraktı. "Ve öyle yapacaksın." Clodius cübbesini düzeltirken Bourne, Greville ile eylem planını açıkça gözden geçirdi. "Taşın üzerindeki işaretlere sahip olduğuma göre, şimdi şişman rahibi sorgulayacağım, Şeytan Çocuğu bulup yakalayacağım ve taşın kapatılması için gereken kelimeleri tercüme ettireceğim." Bourne, Clodius'a dönerek parmağını işaretle gösterip, "Bu andan itibaren bana yalnızca bilmem gerekenleri söyleyeceksin, ne fazla ne de eksik; yoksa senin bir din adamı olduğunu unuturum. Anladın mı?" diye öğüt verdi.

Clodius başını salladı ve iki rahip, hamama doğru hızla ilerleyen Bourne'un peşinden koşmadan önce kısaca birbirlerine baktılar. Kaptan, hamamın ön köşesini döndüğünde, binanın içinden Odino'nun gürleyen sesini duydu. "Hiçbir şey bilmiyorlar, diyorum! Çocukları bırakın. Buraya gelin ve bana da aynısını yapın ve..." "Tek sağlam kolunu da kıracağım!" "Yeter!" diye bağırdı Bourne. Tek kollu asker Thateus'u bıraktı ve ileri atıldı, uşak duvardan aşağı kayarken esas duruşa geçti. Hamamın uzak köşesinden aniden birkaç muhafız belirdi ve hazır olduklarını bildirdiler. Adamlar. Yüzbaşı, askeri sorgulamadan önce Thateus ve Miguel'e baktı. "Ne?"

Bu eylemler nelerdir ve kimin emriyle gerçekleştiriliyorlar ?

"Efendim, şeytan çocuğun nerede olduğunu öğrenmek için itiraf alıyoruz."

Bourne, meşaleyi Greville'den alıp askerin eline tutuşturdu. Aniden, Odino'nun sesi binanın iç karanlığında yankılandı: "Yapacak bir şey yok." " Çıkar beni! Beni çöz, diğer kolunu da çıkarayım. O kuş bacaklı uzvunla ancak bu kadarını yapabiliyorsun , genç bir şövalyeye vuruyorsun!" Tek kollu asker, Odino'nun alaycı sözlerini umursamadan gözlerini devirdi ve emirlerinin Başçavuş'tan geldiğini Yüzbaşı'ya bildirdi . Bourne ikisi arasında belirgin bir bakışmayla bakışlarını gezdirdi.

Cevap vermeden önce dövülmüş şövalye oğullarını işaret etti. "Görünümlerine bakılırsa, başladığınız zamanki kadar az şey biliyorsunuz. Yine de, itiraf almak bahanesiyle onları öldürmek istiyorsanız, buyurun devam edin." Thateus'a, sonra da muhafızlara işaret etti. "Belki de önünüzdeki her adam acımasız yöntemlerinize şahit olmak ister."

"Şey, anladığım kadarıyla itiraf etmeye istekli değiller, Yüzbaşı," diye itiraf etti asker. Bourne yüzüne doğru eğildi ve hırıldayarak, "O zaman belki de nerede olduğunu bilmiyorlardır? Ne düşünüyorsun?" dedi.

"Emredersiniz, Yüzbaşı," diye yanıtladı asker, daha da dik bir şekilde dikkat kesilerek.

"Öyleyse bu çocukları yurda geri götürün!"

Asker meşaleyle döndü, Thateus'un üzerine kısa bir süre eğildi, sonra tekrar doğruldu. Çocuğu ayağa kaldırmak için elinin olmadığını fark etti. Greville alaycı bir şekilde sırttı ve Clodius ona öfkeyle baktı. Bourne, askerlere dövülmüş çocukları yatakhaneye taşımalarını emretti. Diğerlerini hamam girişinin önüne yerleştirdi, sonra tek kollu adama fısıldadı: "Sen benim meşale taşıyıcısın. İtiraf almanın doğru yöntemini öğreneceksin." Muhafızı binanın içine götürdü.

Gölgeler dağıldı ve meşalenin aydınlattığı yerde, yüzü kızarmış ve kirli bir Odino vardı; bilekleri hamamın ortasındaki tahta bir sütuna bağlanmıştı. Bourne keşişe yaklaştı ve onu inceledi. Odino'nun cübbesinin sol kolu yırtılmıştı ve sadece sağ sandaletini giymiş, diğer ayağı çıplaktı. "Eğer adamlarınız size sert davrandıysa lütfen onları affedin. Yoğun iş temposunda bazen görgü kurallarını ihmal edebiliyorlar." Bourne, Odino'nun omzuna hafifçe vurdu. "Sizi yatakhaneye götürüp temiz kıyafetler giydirdiğim anda, size kötü davrananları cezalandıracağım."

Odino homurdandı. "Belki de onları, Rahip İvan'a yaptığın gibi düzeltebilirsin?"

Bourne çenesini sıktı ve ikisi meşale ışığında göz göze geldi. Bağlı keşişin etrafında dönerek onu dikkatlice inceledi. Odino, Clodius ve Greville'in gölgelerden çıktığını fark etti. "Siz cılız cübbeler burada ne yapıyorsunuz? Siz..."

"Denetlemem gereken yeraltı mezarları mı var?" Clodius, soylu birinin kibirli bakışıyla Odino'ya yukarıdan baktı.

Bourne, Odino'nun yüzüne yaklaştı. "Görevlerim veya sorunlarım sizinle ilgili değil. Kimseye bir şey dilemiyorum."

"Bu manastırın rahiplerine daha fazla zarar gelecek." diyerek Clodius ve Greville'i işaret etti.

"Gördünüz mü? Din adamları manastırda özgürce dolaşabiliyorlar." Greville kollarını kavuşturdu ve omuz silkererek işaret etti. Odino, Kaptana öfkeyle baktı, ne demek istediğini biliyordu.

Askerleri rahipleri ve yaverleri yatakhaneye hapsetti. Bourne devam etti, “Bağlarınızı hemen şimdi keseceğim. Ancak bunun için sizden küçük bir ricam var. Lazarus adında bir yaver arıyorum. Bana nerede olduğunu söyleyin, sizi yolunuza göndereyim.” Bourne eğildi ve bağlı keşişe fısıldadı, “Majestelerinin Muhafız Birliğinin Yüzbaşısı olarak size söz veriyorum.”

Odino kendi fısıltısıyla alay etti, “Git babasına nerede olduğunu sor!” Bourne’un sakalına tükürdü . Kaptan yumruğunu geri çekti ama kolunu da aynı hızla indirdi. Yanağını sildi ve Clodius ile Greville’i çağırarak için el salladı. İki rahip yaklaştı ve Bourne’un yeleğindeki rulo halindeki sayfaları fark eden Clodius’un açgözlü bakışları , Kaptan konuşurken bile onlara dikildi. “Sana rahiplerin yalnız kaldığı bir süre için izin vereceğim ki, rahip aklının nezaketi galip gelsin.” Bourne kapıldı
Muhafızdan meşaleyi alıp Greville'e verdi ve Odino'nun duyabileceği kadar yüksek sesle, "Kafasında hâlâ dişleri varken!" diye ekledi. Üç rahibi geride bırakarak hamamdan ayrıldı. kendilerine.

Clodius, Odino'ya yalvarır bir gülümsemeye seslendi: "Aramızda anlaşmazlıklar oldu ve ben de senden beni affetmeni rica ediyorum."

"Affetmek mi?" diye sordu Odino inanmaz bir şekilde. "İvan'ın ölümü ve benim bu göreve bağlı kalmam senin elinde oldu ! Ve bana bahsettiğin o sefil kader ne olacak peki?

Lazarus, şimdi terk edilmiş ve yok olmaya mahkum mu? Bir din adamı olarak, özellikle zavallı Lazarus için hiç mi kaygınız, utanmanız, acımanız veya merhametiniz yok?

Clodius, kendini savunmadan önce Greville'e kısa bir bakış attı. " Tutuklanmanızı emreden Kaptan'dı ."

"Niyetlerinizin gayet farkındayım," diye haykırdı Odino. " Kendi yerlerinizi, yani gözetmenlik konularınızı korumak için Kardinal'i Ivan ve bana karşı kışkırtıyorsunuz."

"Yeraltı mezarları!" diye homurdandı Clodius, şaşkınlıkla. Odino omzunun üzerinden baktı, İvan'ın kaçış numarası yapmak için kullandığı tuvalete göz attı. "Clodius, sana yalvarıyorum. Mesih'in hizmetkarları ve bu Manastırın kardeşleri olarak, beni çöz—kendimi özgür bırakma şansını bana ver. Biliyorsun ki, ben de sana aynısını sunarım."

Greville girişi işaret etti. "Kaptan hemen dışarıda ve sizinle birlikte beklemek istemiyorum !"

Clodius da aynı fikirde olduğunu belirterek, "Hazır bir kaçış yolu yok" diye ekledi.

"Bir yol var, Clodius. Sen de bu işe karışmış gibi görünmeden bana yardım edebilirsin . Sana temin ederim ki—"

"Yeter artık!" diye haykırdı Clodius. " Lazarus'un nerede olduğunu itiraf ettiğinizde Kaptan sizi serbest bırakacak . Bu manastırdaki her rahip adına sizden bu işe son vermenizi rica ediyorum."

aptallık."

"Onu terk etmemi mi bekliyorsunuz?"

"Hepimizi, hatta kendini bile terk ediyorsun! Kaptan, kendisine karşı geldiği için İvan'ı öldürdü. Onun hatasını tekrarlama. Şimdi bana Lazarus'un nerede saklandığını söyle!"

Odino, yenilgiyi açıkça belli ederek bakışlarını yere indirdi. Yere baktı ve güçsüzce gülümsedi.

"Belki de doğru söylüyorsunuz. Eğer Tanrı adamı olarak bana çocuğa zarar verme niyetinde olmadığınızda dair söz verirsiniz , sizi onun yanına götüreceğim."

Greville öne çıktı, ama Clodius onun kolundan tuttu. "Bizi aptal mı sanıyorsun, Odino? Kaptan, Lazarus'u teslim aldıktan sonra seni serbest bırakmak için oldukça istekli."

Odino hamam girişine baktıktan sonra fısıldadı: "Lazarus'u terk edemem; Kaptan onu İvan kadar çabuk öldürecek. Ancak, onu manastırdan çıkaracağına söz ver, ben de sana nerede saklandığını söyleyeyim. Lazarus'un kaderi senin ellerinde!"

İki rahip birbirlerine baktılar. Clodius kabul etti. "Pekala, o zaman. Size söz veriyorum."

Lazarus'un manastır topraklarından ayrılacağını söylüyor. Şimdi bana nerede olduğunu söyleyin."

Odino başını salladı ve ilkesiz rahibe fısıldadı: "Sen iyi bir adamsın, Clodius. Ben..."

Sana borçluyum. Lazarus şurada saklanıyor—" Kapı aralığına baktı ve sözlerinin geri kalanını kasten mırıldandı.

"Tekrar soruyorum," dedi Clodius daha da yaklaşarak. "Nerede o?"

Odino sırtını direğe yasladı ve bir kez daha fısıldadı, "Lazarus saklanıyor—" Ayağının topuğunu Clodius'un göğsüne sertçe vurdu. Rahip geriye doğru savruldu, yerde yuvarlandı ve göğsünü tuttu. Greville, nefes nefese kalan akıl hocasının yardımına koştu .

"Ben Yahuda İskariot değilim!" diye homurdandı Odino. "Lazarus'u korudum. Onu ya da babasını asla kimse için, özellikle de askerler ve onların kukla rahipleri için terk etmeyeceğim!"

"Kaptan!" diye bağırdı Greville. "Kaptan!"

Bourne ve adamları kapıdan içeri dalarak iki rahibi kuşattılar. Yüzbaşı, sadece omuz silkmış olan Odino'ya baktı. "Rahip nezaketi de neymiş," diye homurdandı Bourne . "Görüyorum ki içinde ateş olan bir rahip daha." Greville'e Clodius'u hamamdan çıkarmasını emretti . Sonra adamlarından ikisine Odino'nun bacaklarını bağlamalarını emretti. Odino onlara tekme attı ve Yüzbaşı daha fazla asker çağırdı. Rahip ancak başarılı bir şekilde bağlandıktan sonra öne çıktı. "Kendini kurtarman için sana bir şans daha vereceğim . Şeytan Çocuğu nereye sakladın?"

"Şeytan Çocuk nedir?" diye sordu Odino. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim..."

Bourne yumruğunu Odino'nun göğsüne indirdi. Öksüren rahibe, "Yine soruyorsun, Şeytan Çocuk nerede?" diye sordu.

"Hayatım boyunca hiç Şeytan Çocuk görmedim—"

Bir başka yumruğun darbesiyle Odino'nun çenesi çatladı. Kan ve tükürük etrafa saçıldı.

Bourne, "Yine mi Şeytan Çocuk?" diye bağırdı.

"Sizi affediyorum, Yüzbaşı," dedi Odino kekeleyerek. "Tanrı size yol gösterebilir—"

Odino, aldığı bir başka darbenin şiddetiyle ikiye katlandı.

"Şeytan Çocuk mu?" diye sordu Bourne.

Odino başını kaldırdı, zoraki bir gülümseme takındı ve ona beceriksizce göz kırptı. Bourne'un kanı kaynadı.

Bundan sonra Odino, manastırdaki kısa kalışında askerlik hayatının tamamından daha fazla açıklanamaz dehşet, affedilemez hata ve tam bir aptallık yaşamış olan bir Yüzbaşının dizginsiz öfkesine maruz kaldı . Ancak, yakıcı acı geçtikten sonra, kan olması gereken yerde biriktikten sonra, Odino artık o kadar endişelenmiyordu. Gözleri şişip kapandıktan ve bir sonraki darbeyi artık tahmin edemez hale geldikten sonra, artık beklentiyle işkence görmüyordu. Kulaklarındaki çınlama Yüzbaşının çığlık atan sesini susturduktan sonra , huzur gelmişti. Ve kaburgaları Ivan, Lazarus, Miguel ve Thateus ile birlikte yeraltı mezarlığındaki geçmişinin hoş anılarıyla çıtırdadıktan sonra , gülümsemek için dişlere ihtiyacı yoktu. Sonuçta, hayat ona iyi davranmıştı.

"Uyan!" diye bağırdı Bourne, bağlı ve diz çökmüş keşişin üzerine bir kova su fırlatarak. Odino nefes nefese kaldı ve topuklarının üzerine yaslandı.

Greville hemen yanına koştu ve kolunu tuttu. "Odino, Tanrı'nın izniyle, Kaptana söyle."

Odino inleyerek ağırlığını rahibin üzerine verdi. "Ben—ben— günahlarımın affını ve son ayinleri istiyorum. Fazla zamanım yok. Rahip Nicholas'ı çağırın . Sadece ona itiraf etmek istiyorum ."

"Artık rahip yok! Bana günahlarınızı itiraf edin!" diye bağırdı Bourne, kovayı duvara fırlatıp paramparça ederek. "Sadece benimle konuşun !!"

Hâlâ göğsünü tutan Clodius, Bourne'a yaklaştı. "Kaptan, izin verirseniz. Çağrıldığımız takdirde Son Ayinleri yerine getirmekle yükümlüyük . Bu , Kutsal Papa tarafından ilahi olarak emredilmiş ve Kutsal Makam'ın emirleriyle sıkı sıkıya uygulanan bir kuraldır ; bizim mutlak görevimizdir. Ona kendi seçtiği bir rahip tarafından son bir itirafı reddetmemiz mümkün değil." Clodius fısıldadı, " Sizden rica ediyorum, bu tek isteğini kabul edin ve itirafında Rahip Nicholas'tan Lazarus Groteski'nin nerede saklandığını öğrenelim. Kıdemlileri olarak, bizlerin önemli bir yetkisi var."

İkna yöntemleri.”

Bourne, muhafızlar hamam girişinden ayrılırken ve nefes nefese kalmış bir asker onların arasından zorla geçerken, Clodius'a sadece öfkeyle baktı. Adam Bourne'a yaklaştı, nefesini topladı ve konuştu: "İzin verirsiniz, Yüzbaşı. Kilisede derhal bulunmanız gerekiyor ."

"Ne amaçla?" diye sordu Bourne kaşlarını çatarak.

Asker, etrafındaki meraklı yüzleri süzdükten sonra Bourne'un kulağına eğilip usulca, "Bu hayati önem taşıyor, Yüzbaşı," dedi.

Bourne homurdandı, döndü ve Clodius'un göğsüne vurdu. Rahip, Kaptan ona hitap ederken kanayan parmak boğumlarına baktı. "Rahibin ayinlerini yapmasına izin verin. Dönüşümde şeytanın nerede olduğunu öğrenmeyi bekliyorum. Bunu sağlayın." Clodius kabul etti ve Bourne en yakın muhafıza döndü ve Greville'i işaret etti. "Onun yatakhaneye götürülmesini sağlayın . Son Ayinler için bir rahip getirmesi gerekiyor - sadece Rahip Nicholas." Bir meşale aldı ve askerin peşinden binadan çıktı. Hemen ardından Clodius, Greville'i kendine yaklaştırdı ve fısıldadı, "Dönüşünüzde, Nicholas'tan Lazarus'un... "Nerede olduğunu ona açıkça anlat. Gardiens Manastırı'ndaki kalan günlerini, elbette ki Tanrı'ya amansız bir saygı içinde, en büyük tövbe ve mutlak sessizlikle geçirmesini bizzat sağlayacağımı ona bildir. Şimdi, Yüzbaşıyı takip etmeliyim—gitmeliyim —ve acele etmeliyim, yoksa Odino geçip de Grotesk'in nerede olduğunu sonsuza dek onunla birlikte öğrenecek ." Greville başını salladı ve askerle birlikte ayrıldı, Clodius ise Bourne'u uzaktan takip ederek gölgelerin arasına karıştı.

Yüzbaşı katedralin köşesini döndü ve asker, katedralin çevre duvarına doğru işaret etti; orada bir sıra adam, meşalelerin ışığı altında, çizmelerinin yanında yere oturmuş, çıplak ayaklarını dinlendiriyordu.

"Bu olay az önce oldu, Yüzbaşı." Asker, Bourne'u kilisenin yan girişine kadar götürdükten sonra kapı aralığını işaret etti. "Gördünüz mü? İşte orada. Yanan sis oradan çıkıyor."

Bourne girişe yaklaştı ve eşliğinden sürekli olarak sızan siyah sisi inceledi. ve yeri örtüyordu. Çömeldi ve parmaklarını çalkalanan sisin arasından geçirdi, kabarmış parmak uçlarını aniden geri çekti. Asker, "Evet, Yüzbaşı. Ve ölüm kokuyor," dedi.

Bourne sisten uzaklaşırken parmaklarını kokladı. Katedrali inceledi.

"Asker, hemen yatakhaneye gidip, güvenlik görevlisine şunları bildirmeni istiyorum: Daha dinlenmiş olan adamlarının üçte birini manastır kuyusunun yanında toplanmaya çağırıyorum. Yanında kovalar duruyor. Adamlar su çekecek, toprak toplayacak ve çamur dolu kovaları karıştıracaklar. Her birinin

Çatlaklar ve yarıklar kapatıldı. Gerekirse kilisenin tamamı gömüldü."

"Emredersiniz, Yüzbaşı." Asker başını salladı ve hızla uzaklaştı.

Bourne, fenerinin ışığı altında acıyan parmak uçlarını inceledi ve çektiği işkenceyi düşündü. Rahip Grate'in canı yanmış olmalıydı. Ayak sesleri dikkatini hızla yaklaşan bir muhafıza çevirdi. Adam durdu, nefesini tuttu ve ona seslendi: "Acil bir durum, Yüzbaşı!"

"Şimdi ne olacak?"

Asker, katedralin çatısını işaret etti. "Heykeller hareket ediyor!" Bourne kısa bir an yukarıya baktıktan sonra gözlerini kısarak ona baktı. "İzin verirseniz, ay ışığında görülebiliyorlar ."

"Göster bana," diye yanıtladı Bourne. Muhafız, Bourne'u karşı tarafa doğru götürürken...

Kaptan, katedralin önünde onu uyardı: "Ve onlar da hareket etmeye başlasalar iyi olur, yoksa ben de seni hareket ettiririm."

"Hareket ediyorlar," diye güvence verdi asker.

Bourne'un manastıra gelişinden beri yaşadığı her tuhaf olayda, yeni bir korkunç keşif , gerçeküstü olayların giderek kötüleşen listesine eklenen bir klişeden başka bir şey değildi . "İkna olmuşum, diyebiliriz."

Rahip Clodius, yemekhanenin karanlık köşesinden Bourne'u gözlemledi. ve muhafızlar katedralin etrafında dönerken. Yüzbaşı, kilisenin üst kısımlarını incelemek için açıkça toplanan birkaç askere katıldı. Adamlar yukarıyı işaret etti ve Bourne, ayın tam karşısına gelecek şekilde kendini hizaladı. Clodius, dikkatlerini çeken şeyi daha iyi görebilmek için çalılıkların arasından süzüldü.

Elinde bir kitap, bir haç ve mantar tıpalı bir matara taşıyan Rahip Nicholas, yatakhanedan fırladı . Boynuna süslü bir kumaş parçası atkı gibi dolanmış, fırfırlı uçları rüzgarda savruluyordu. Genç rahip, şüphelenmeyen meşaleli nöbetçilerin arasından hızla geçerken, Greville ve asker muhafızları Nicholas'ın peşinden koşarak, ona serbest geçiş izni vermeleri için önden sesleniyorlardı. Nicholas hamama ulaştı ve askerlerin arasından itişerek geçti, bu sırada onlara bağıırıyordu: "O bir rahip— Tanrı'nın adamı! Yüzbaşınızın—"

Nicholas içeri girdi ve donakaldı. Bir askerin meşalesinin titrek ışığında , hamam direğinin dibinde buruşmuş halde yatan, cübbeli ve kanlı yığını tanıyamadı . Diz çökmüş muhafızların bir rahibin başını tuttuğunu, kızarmış ve şişmiş gözlerine ıslak bir bez bastırıldığını gördü. Nicholas ileri koştu. Yaralı rahibin yanına malzemelerini koyduktan sonra onu inceledi. "Hayır," dedi, gözleri yaşlarla dolarken. "Bir hata olmuş. Bu o değil." Döndü ve baktı.

Yerde, acısıyla hem gülüyor hem de ağlıyordu. "Bu değil—"

Nicholas en yakın muhafızın üzerine atladı ve kafasını kaldırım taşlarına vurdu. Geri kalan askerler etrafını sardı ve onu uzaklaştırdılar.

"Nicholas! Hayır! Zaman yok!" Odino'nun boğuk sesi genç rahibin öfkesini anında dindirdi ve rahip yere yığılıp hıçkırma hıçkırma ağladı. Sonra malzemelerini topladı ve askerleri azarladı. "Son ayınler mahremiyetin nezaketini gerektirir!" Askerler Greville'e baktılar, o da onlara ciddi bir şekilde başını salladıktan sonra hamam girişine doğru geri çekildi. Adamlar Greville'in izinden giderek binadan dışarı çıktılar.

Odino, Nicholas'a fısıldadı, "Yaklaş bakalım evlat. Bilmen gereken bir şey var ." Genç rahip kulağını kırık kalpli keşişin dudaklarına dayadı. Odino konuşurken Nicholas'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. Geri çekildi, Odino'ya baktı ve sordu, "Lazarus onlardan biri mi ?"

"Sus," diye fısıldadı Odino, neredeyse şişmiş gözleriyle Greville'e kısa bir bakış attıktan sonra devam etti. "Senden bir görev istiyorum." Nicholas dikkatle dinledi, ara sıra başını salladı. Odino öksürmeye başladı ve başını direğe yasladı. "Şimdi, bunu tamamlayacağına dair bana söz ver, Nicholas."

Genç rahip yüzünden akan gözyaşlarını sildi. "Yine de öleceksin! Ne istiyorsun ki—"
"Ben zaten öldüm!" diye araya girdi Odino. "Şimdi bana söz ver!"
Nicholas derin bir nefes aldı ve iç çekti. "Dilediğin gibi olsun."

Rahip titreyen parmaklarıyla boynundaki süslü kumaşı düzeltti. Yanındaki kutsanmış yağ şişesini almadan önce kumaşı öptü. Sonra şişenin kapağını açtı ve Odino'ya bakmak için durdu. Öksürükler arasında, rahip, meşale ışığında sadece gölgeli bir silüet olarak görebildiği sevgili genç çırağını Nicholas'a teselli edici bir gülümseme sunmak için çabaladı. Yine de Nicholas, akıl hocasının hareketinin ardındaki gizli acıyı ve kararlılığı biliyordu. Şişeyi eğdi ve başparmağıyla Odino'nun alnına, dudaklarına ve kalbine hafifçe bir haç işareti çizdi. Sonra bir Kutsal Kitap açtı.

Odino, "Efendim, sana karşı geçmişte işlediğim günahlarımı bağışla," diye dua etti. İtirafına devam ederken, Nicholas ona doğru eğildi ve Latince Son Ayın pasajlarını mırıldandı.

Sonunda Nicholas gözlerini açtı ve Odino'ya seslendi: "Mesih'in adıyla, günahlarından arındın , Delon Odino des Gardiens."

Odino öksürdü ve hırıltılı bir sesle, "Hadi başlayalım, Nicholas," dedi.

Genç rahip arkasına gizlice bir göz attı ve elinde meşalesiyle kapı aralığına iyice eğilmiş meraklı Greville'i fark etti. Nicholas gizlice şişeden yağı boşalttı. Metal haçı kaldırdı, dudağını ısırды ve yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla boğulan nefesini bastırdı . Sonra büyük ölçüde Odino'nun arkasına saklandı ve kendisine açık olan elini sıkıca kavradı. Nicholas haçın keskin kenarını rahibin parmaklarının etine sürttü ve güçlü bir çekişle derin bir yara açtı . Aniden, Odino'nun parmaklarından bir kan akıntısı aktı ve Nicholas sıcak kanı şişeye yönlendirdi.

Greville öne fırladı ve ışığını onların üzerine tuttu. "Onu çözmemelisin, Nicholas!"
"Onu çözmeyeceğim."

Greville şişeyi fark etti. "Kan akıtmak Son Ayınların bir parçası değildir. Onu öldüreceksin!"
"Kendi işine bak, Greville! Bu onun son isteğinin bir parçası."

"Öyleyse, tek dileği ölümdür." Greville, o gün şahit olduğu her şeyden uyuşmuş bir halde, hamam girişine doğru çekilirken omuz silkti.

Şişe neredeyse dolmuşken, Nicholas aceleyle mantarını taktı, boynundaki süslü kumaşı çıkardı ve Odino'nun parmaklarını sıkıca birbirine kenetledi. Odino'nun etrafına sarıldı ve fısıldadı, "İşlem tamamlandı, Rahip."

"Elbette, öyle olacak," diye yanıtladı gözleri şişmiş Odino. Israrlı bir gülümsemeye, sanki hoş bir manzarayı hayranlıkla izliyormuş gibi başını çevirdi.

"Odino?" Nicholas elini keşişin omzuna koydu ve onu nazikçe sarstı.

Odino başını salladı ve sayıklayarak cevap verdi: "O kafesteki bir kuş, Ivan. Onu başka bir dünya bekliyor."

"Odino mu?" Nicholas onu tekrar sarstı.

Keşiş devam etti, "Ah, gerçekten mi! Lazarus ne yapacağını bilemeyecek. Ona ata binmeyi öğreteceğim." Kahkahalarla güldü. Nicholas arkaya yaslandı ve ağladı. Odino'nun yüzüne endişeli bir ifade düştü. "Peki ya atlar? Askerler..."

Ahırları koruyun."

Ağlayan genç rahip, Odino'nun yanaklarından öptü. "Tanrı'ya emanet ol, dostum."

"O daha önce hiç at görmedi," dedi Odino gülümseyerek. "Rüzgar gibi uçacak !"

Nicholas sıcak matarayı sıkıca kavradı ve ayağa kalktı, bağlı Kutsal Yazıları bağlı Odino'nun yanına bıraktı. Genç çırak ayağa kalktı ve ağladı, artık tıpkı ölmekte olan hocası gibi çevresine karşı kördü. Ağlamasının sebebi Odino'nun düşüncelerinin kendisi yerine Lazarus'la meşgul olması değildi. Odino'nun artık kendisinin farkında olmaması da onu üzmüyordu. Ağlamasının sebebi, kendisinin en saf parçasının Odino ile birlikte ölmekte olmasıydı.

Manastırın arazisinde savaş borusunun tiz sesi yankılandı. Nicholas yüzünü sildi ve Greville'in kapıdan çıktığını gördü; muhafızlar nöbet yerlerini terk edip silahlanma çağrısına doğru koşmaya başladılar. Atlı bir asker neredeyse Greville'i ezdi ve Greville sendeleyerek binanın içine geri girdi.

Nicholas, derin bir reveransla Odino'ya seslenerek, "Senin isteğin olsun, dostum," dedi. Arkasını dönüp kapıya doğru aceleyle ilerlerken Greville yolunu kesti. " Şu şişeyle nereye gidiyorsun, rahip? Hamamdan çıkmana izin veremem. Lütfen biraz bekleyebilir misin—"

"Çat!" Tek kelime etmeden yumruğunu Greville'in çenesine indirdi ve onu meşalesiyle birlikte duvara savurdu. Genç rahip binadan öfkeyle çıkarken kükredi.

"Odino'nun işi bitti! İvan'ın işi bitti! Ve şimdi benim de işim bitti!" Nicholas, kendisi için önemli olan her şeyle birlikte yatakhaneye doğru koştu: sıcak termos, kutsal akıl hocasının son hatıraları ve bir keşiş cübbesinin kıvrımları altında saklı, çok sevdiği, ağır ve özenle dikilmiş bir çift çizme ; bu çizmeler, Odino'nun son isteğine saygı göstermek için verdiği ciddi sözü mühürlemeye kesinlikle yardımcı olacaktı.

Avluda bir hareketlilik vardı; mezarlık aramalarını bırakıp güney manastır kapısından içeri akın eden askerlerin silüetleri görünüyordu. Meşale taşıyan nöbetçilerden oluşan bir alay yatakhane katedrale doğru ilerlerken, avlu ateş hattıyla işaretlenmişti. Adamlar bağırıyor, zırhlar şangırdayıp duruyor ve atların toynakları, amansız bir çağrı borusunun ezgisine eşlik ederek gürliyordu ; artık manastırda büyük bir askeri koordinasyon hakimdi .

Greville uyandı, kıpırdandı ve kor halindeki koluna vurdu. Yanında, köşede... Hamamın içinden yükselen alevler, İvan'ın kaçışında kullandığı bir yığın elbiseyi sardı. İvan boğularak binadan sendeleyerek çıktı. Clodius onu yakaladı.

"Yangın alev alev yanıyor!" diye nefes nefese kaldı Greville, çenesini ovuşturarak. "Nicholas kaçtı."

Clodius kolunu çektii. "Önemli değil! Benimle gel!" İki rahip hamamın turuncu ışıklı kapısının önünden ayrılıp karanlığa doğru süzöldüler, yemekhanenin gölgeli tarafında dolaştıktan sonra ardıç çalılıklarının arkasına saklandılar.

Çalıları araladı ve askerlerin katedralin tüm çevresini saran kesintisiz sıralar halinde toplanmalarını izledi. Atlar, kuzey manastır kapısından mühimmat vagonlarını taşıırken, korunan alanların üzerinde sert emirlerin yankılanan çığlıkları duyuldu.

"Neden bir araya geliyorlar?"

Clodius, Greville'in sorusunu görmezden geldi, omzuna vurdu ve manastır duvarının dibini işaret etti. "Kaptan, parşömenlerin üzerine bir taş yerleştirdi; tam oraya, ötesine... " Askerler. Görebiliyor musunuz?"

Greville gözlerini kısarak baktı. "Ama saklanacak yer yok. Yakalanacağız!"

" Gereksiz yere acele etmediğiniz sürece bunu başaramazsınız . "

Greville arkasına döndü. "Ben mi?" diye sordu inanmaz bir şekilde.

"Duvarın dibine yaslanın, karanlık size siper olsun. Askerler sadece katedrali gözetliyor."

Greville nefes nefese kaldı. "Onları ele geçirmeye çalışan sensin!"

Clodius, Greville'in cübbesinden bir tutam kaptı. "Zamanımız az! Gördün mü? İşte orada!" Katedralin çatısını işaret etti. Greville yukarı baktığında, uyuklu yılan yuvası gibi kıvrılan yüzlerce taş heykel gördü . Heykeller, teraslı çıkıntıların her kenarına yakın bir yerde toplanmıştı.

"Aman Tanrım! Hareket ediyorlar!" diye haykırdı Greville, başına haç işareti yaparak.

"Gerçekten mi!" Clodius onu sarstı. "Bu yerden kaçmalıyız—ve o uşaklarla birlikte. Şimdi, fırsat varken onları getirin. Harekete geçin!"

Greville, kendini o kendini beğenmiş rahibin yanından zorla uzaklaştırdı. "İvan'ın Kaptan'ın elinde başına gelenleri unuttunuz mu ? Bir tomar kağıt yüzünden öldürülmeyeceğim!"

"Pekâlâ," diye tısladı Clodius, çenesini kaldırarak. Döndü ve arka taraftan aşağı doğru inmeye başladı. Yemekhanede homurdanarak, "Onlar için bir alıcı bulduğumda, herhangi bir tazminat veya merhamet beklemeyin !" dedi.

Greville arkasından seslendi, "Ve Yüzbaşı seni kılıcıyla yaraladığında, merhamet ya da son ayinleri bekleme!" Clodius, huysuz bir el hareketiyle onu savuşturdu ve karanlığın içinde kayboldu. Greville döndü ve çalılıkları aralayarak katedralin uzak köşesinden meşale taşıyan zırhlı bir atın dörtnala geldiğini gördü. Yüzbaşı Bourne atı yavaşlattı ve yavaşça geçen bir arabadan mühimmat toplayan meşgul askerlerin başlarının üzerinde meşalesini tuttu .

"Mızrakçılar ve kargıcılar, beni dinleyin!" diye bağırdı Bourne, kiliseyi çevreleyen adam sıralarına . "Yere yakın durun— uçlarınızın çok altında. Silahlarınızı yere dayayın ve kılıçlarınızı diğer elinizde hazır tutun. Uzun bıçakları olanlar, onları kınından çıkarın ve ön ayağınızın yanına saplayın. İşaret verdiğimde, kılıcınızı sallayın, yüksek sesle bağırın ve çatıdaki şeytanları silahlarınızın üzerine çekin. Muhafız Çavuşları, emrimi yerine getirin!" Atlı subaylar, çevreyi saran birliğin miğferlerinin üzerinden Bourne'un emirlerini tekrarlayarak seslendiler. Mızrakçılar ve kargıcılar hücumla geçtiler.

Kılıçlarını çekerek ileri atıldılar ve ilk savunma hattını oluşturdular.

"Arbaletçiler, beni dinleyin! İşaretimi verdiğinizde, silahlarınızı dilediğiniz gibi ateşleyeceksiniz."
" Dizlerinizin üzerinde kalın ve oklarınızı kılıflarına koymayın. Onları yanınızdaki yere toplayın . Tüm oklarınızı harcayacak ve önünüzdeki adamları savunacaksınız. Muhafız Çavuşları , emrimi yerine getirin!" Zırhlı süvariler düzeni yönlendirirken, bir dalga arbaletçi öne fırladı ve mızrakçılar silahlarıyla korudu.

Bourne, atını giderek büyüyen kalabalığın yanına sürmeden önce katedralin çatısını inceledi . "Oklar, beni dinleyin! Eşit aralıklarla yerleşin. Arbaletçilerin arkasında dik durun ve ön safları koruyun. Ağzınızı aceleyle ok atmak için kullananlarınız , en fazla iki oku ısırabilirsiniz. Tedarikçinizi çağırmadan önce tüm oklarınızı şeytanlara harcayın !" Bir okçu duvarı öne doğru ilerledi ve Bourne atını döndürerek bağırdı: "Tedarikçiler, beni dinleyin! Arabalarınızdan hızlı ve istikrarlı bir şekilde inin . Alçak durun ve askerlerinizin ayaklarının dibine erzak bırakın, onlara çizmelerinden daha yüksek olmayan bir tokatla işaret verin. Muhafız Çavuşları, emrimi yerine getirin."

Yüzbaşı piyadelerine talimatları iletirken, Greville, Clodius'un ileri atılıp olduğu yerde donakaldığını, manastır duvarının dibinde ürkekçe ilerlediğini fark etti. Bourne'un sürekli değişen dikkat yönüne uygun olarak ilerliyordu .

Bourne elini havaya kaldırdı ve adamlarını hazırladı. "Arbaletçiler, şeytanlara karşı ilk atışınızı yapın ! İkisinin arasına eşit nişan alın. Mızraklar ve kargılar, işaretimi bekleyin!" Bourne, kolunu sallamadan önce kilisenin üst kısımlarını taradı. "Hazır olun!" Bir ok yağmuru katedrali tararken ve taş Grotesklerin üzerinde kıvılcımlar saçılırken, Clodius ileri atıldı, taş devirdi, parşömenleri kaptı ve yemekhaneye doğru koştu. Mızrakçılar kılıçlarını mızraklarına vurarak alay ederken, arbaletçiler aceleyle yeniden doldurdular.

Heykeller çatının kenarına doğru sürünerek, onları çağıran orduya aşağıdan bakıyorlardı . Görünüş olarak, hiçbir taş canavar birbirine benzemiyordu. Dolunay altında, grotesk özellikleri açıkça görülebiliyordu. Bazılarının kuş, bazılarının köpek ve yılan başları vardı. Vücutları çeşitli hayvanların karışımıydı —kısmen aslan, insan ve domuz—ve pençeleri, dişleri, toynakları ve kuyrukları vardı. Her biri birkaç yaratığın korkunç bir bileşimine benziyordu, ancak tüm benzersizliklerine rağmen, ortak bir özelliği paylaşıyorlardı: her birinin sırtında geniş, zarımsı bir çift kanat sarkıyordu.

"Serbest!" Bir başka cıvata dalgası fırlatıldı ve bir başka kıvılcım yağmuru taş Grotesk heykelleri sardı, onları kanat çırpışları, diş gıcırdatmaları ve pençe darbeleriyle dolu bir öfkeye sürükledi. Manastır arazisinde çığlıklar ve küremeler yankılandı, birbirlerine karşı dönerek teraslı çıkıntılarda yer kapmak için savaştılar. Aşağıya doğru döküldüler, katedralin çatısını aştılar ve ay ışığıyla aydınlanmış bir tarlanın üzerinde granit karga sürüsü gibi askerlerin üzerine yığıldılar .

"Mızraklar! Oklar! Zırhlı adamlar!" diye bağırdı Bourne. Ama saflar bozuldu, silahlar yere düştü ve askerler dağıldı. Cehennemin oyunu başlamıştı.

Clodius, rulo halindeki sayfalarla yemekhanenin yanından hızla geçerek Greville'in yanından geçti ve "Acele edin! Geriye bakmayın!" diye bağırdı. İki rahip, korkunç bir saldırının çığlıkları ve bağırışlarından kaçarak avlunun karşısına koştular . Clodius, hamamın arkasındaki çalılıklara atladı ve Greville'i yakaladı. "Güney kapısı korumasız! Manastırın dış duvarını dolaşacağız , ahırlara gideceğiz ve bir at bulacağız!" Clodius çalılıkların arasından fırladı ve hamamın gölgeli tarafına doğru koştu.

Greville onun peşinden koşarken, cübbeli bir yığına takılıp ay ışığına yuvarlandı. Ancak o zaman Ivan'ın cesedini buldu , gözleri boş boş bakıyordu. Greville ayağa fırladı ve Clodius'a seslendi. Clodius durdu ve ona baktı, Greville de gördü. Gözlerinin beyazları ve yüzündeki korku dolu ifadeyle Greville donup kaldı.

"Arkanıza dönmeyin," diye tısladı Clodius, manastır kapısına doğru geri çekilirken. "Sizinle orada buluşacağım." ahırlar."

Greville omzunun üzerinden baktığında, kendisini sinsice takip eden büyük bir taş grotesk heykel gördü. Aslan kanatlı gövdesi ve devasa kafası ve pençeleriyle bir grifona benziyordu. yırtıcı kuş.

Greville hamamın duvarına yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Yardım et bana, Clodius!"

Hamamın ön tarafına doğru attığı her titrek adımda , granit canavar da aynı şekilde ilerliyordu. "Tanrı aşkına, onu çağır!" Ama Clodius kaçtı. Greville çığlık atarak binanın köşesine koştu ve dışarıdan yükselen dumanın içine saklandı.

Hamam girişinin bir köşesinde, parıldayan bir bornoz yığını loş iç mekanı aydınlatıyordu.

Greville, orta direğin arkasına saklandı ; kanlar içinde ve sürekli sırttan Odino'nun geniş sırtının ardındaki gölgelerde çömeldi . Odino ise yerdeki bir çatlağa bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Odino, ağlayan cübbeyi , kapıdan içeri giren, karanlığı arayan ve kaldırım taşlarını tirmalayan iğrenç yaratıktan kurtaramayacak kadar ölmüştü .

Clodius güvenli bir yere doğru hızla ilerlerken, mevzilerini terk etmiş olan askerlerle çarpıştı. Rahibin çok değer verdiği sayfalar yere saçılmıştı ve o da onları topladı.

Elleri ve dizleri üzerinde. Sonra korkudan ağzı sonuna kadar açılmış bir şekilde güney kapısına doğru koştu, avlunun her tarafına yayılan korkunç bir çığlık attı; tam o sırada uçan bir heykel aşağı indi ve onu yerden kopardı. Yılan gövdesi , keçi başı ve birçok sürünen örümceğin bacaklarına benzeyen bu iğrenç yaratık , katedral çatısından uçan hiçbir canavarla kıyaslanamazdı . Bu iğrençlik Clodius'u manastır duvarının üzerinden gökyüzüne, tüm kırsal kesimin boğazındaki kalıcı dehşeti duyabileceği kadar yükseğe taşıdı. İyi rahibi , el değmemiş ormanların derinliklerine, yalnızca gözyaşı izleriyle işaretlenmiş en karanlık yerlere sürükledi.

ve kara gökyüzünden yağın kırılğan sayfalar.

Hâlâ manastırın içinde olan Yüzbaşı Bourne ve on bir atlı asker, hızla dışarı fırladılar. Kuzey kapısından, bir açıklığı aşarak dörtnala koşuyor ve Murat köyüne doğru manastır yolundan ilerliyorlardı . "Birlikte kalın!" diye bağırdı Bourne, "Kılıçlar yukarıda, başlar aşağıda! Ağaçların altında kalın!" Ama ormandaki her açık alanda, bir çığlık daha atından düşen bir adamın daha kaybını işaret ediyordu. Her darbeye, bir başka at, taşların yırtıcı pençeleri altında eziliyordu . Gerçekten de, akşam , yerin derinliklerinde kahkahalar atarak bir o yana bir bu yana yürüyen uğursuz bir Meleğe aitti .

Böylece, Naramsin'in neredeyse unutulmuş çevirilerinden birkaç kelimeyi ezberden okuyarak , Kardinal Jean-Francois Blasi, Kutsal Makamın en sağlam iki manastırından biri olan Abbaye des Gardiens'i tek başına yok etti ve Majestelerinin Kraliyet Muhafızlarının en yetenekli birliğini , Yüzbaşı Bourne'un seçkin birliklerini ezdi. Sineklerin çiftleşip ölmesi için gereken kısa bir an içinde , tek bir küfür dolu eylemle, bir adamın intikam alma görevi, üç Kapı Taşı'ndan ikincisini açarken ve Büyük Uçurumun en üst taşı olan Büyük Mührü daha da zayıflatırken , dört yüz asker, rahip ve şövalyenin hayatına mal oldu .

Yıkılmakta olan manastırın çok altından , yanan yeraltı mezarlarının çok ötesinden , cehennemden en derinliklerinden Lucifael'in melekvari kahkahası yankılandı; çünkü bu lanetli olay onun tüm dikkatini hak ediyordu.

~*~

Yarım akşam boyunca Lazarus, büyük bir ay ve yıldızlar denizi altında tam batıya doğru yolculuk etti . Auvergne Eyaleti'nin kayalık, vahşi tepelerini tırmandı ve duyularına tamamen yabancı olan uçsuz bucaksız, gölgeli manzarada ilerledi . Yol boyunca, korku nöbetleri yerini içsel düşünmeye fırsat veren sakin anlara bıraktığında, Bu tür sıkıntılı duyguların temel nedeni olarak kabul edildi.

Lazarus, basitçe söylemek gerekirse, yalnızca manastırın yeraltı mezarlarının sınırlarını biliyordu; geride bıraktığı o yer altı dünyasını. Tünel duvarları sağlam, yol gösterici patikaları ise sonsuza dek değişmiyordu. Yeraltı mezarlarının değişmez öngörülebilirliği, onu rahatsız edebilecek anlık sıkıntıları yatıştırıyordu ve şimdi, o yeri ve orada birlikte yaşadığı insanları bir araya getirmek de aynı amaca hizmet ediyordu. Sadece şimdi, onları bir daha asla göremeyebileceğini biliyordu; kalbi göğsünde granit gibi ağırdı.

Lazarus, rüyalarının mekanizmalarına ve sürekli değişen vizyonlarına uzun zamandır aşinaydı . Örneğin, rüyaları sınırsız bir kâbusa dönüşse bile, daha hoş ve tahmin edilebilir bir sunumunu yaratmak için her zaman uyanabilirdi . Ve Lazarus sık sık ötesindeki bir dünyayı hayal ederdi.

Katakomplarda, bu olağanüstü yer hakkında öğrendiği her detayı bir araya getirirken, buranın böylesine öngörülemez ve kaçınılmaz bir kâbusa dönüşebileceğini hiç tahmin etmemişti . Yol gösteren patikalar veya kıvrımlı taş döşemeler yoktu ; engebeli ve öngörülemeyen manzara, sonsuz bir şekilde her yöne yayılmış gibi görünüyordu . Belki de huzursuzluğunun asıl nedeni, bir türlü uyanamayıp babasının tanıdık sesini duyarak katakomp meşalelerini yeniden yakmasını istemesiydi .

Soğuktan ve yorgunluktan bitkin düşmüş Lazarus, birçok tehlikeli sırtın sonuncusuna tırmandı. Tepenin zirvesinde durdu. Tepesinde, kirli cübbesi sert doğu rüzgarında bir sancak gibi dalgalanıyordu. Karanlık göz deliklerinden derin bir vadiyi, kuru ve kayalık bir nehir yatağını taradı. Taşlı vadinin karşısında, küçük bir dağın yamacına yaslanmış dik bir uçurum yükseliyordu ve uçurumun dibinde, Lazarus, uluyan bir ağızla çarpık bir yüzün çarpıcı benzerliğini keşfetti —Dağ Ağızı. İvan'inkine eşit bir kararlılıkla omuzlarını dikleştirdi ve darağacına mahkum edilmiş gururlu bir adam gibi sırtı aşağı indirdi. Taşların gölgeli vadisinden geçerek uçuruma doğru yürüdü, ta ki ağız onu yutana kadar.

[8. Bölüm Sonu]

Bu edebi eser yaratıldı .

d yalnızca şu amaçla ithaf edilmiştir :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~